

Warszawa, 1 października 2021r.
KL/372/263/AZ/2021

Pan
Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości
Ministerstwo Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z konsultacjami dotyczącymi projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UD 156), Konfederacja Lewiatan przedstawia niniejsze stanowisko w przedmiocie projektu ustawy.

Z poważaniem,

Maciej Witucki
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Załącznik:

Stanowisko Konfederacji Lewiatan dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UD 156)

Stanowisko Konfederacji Lewiatan dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UD 156), dalej, jako „Projekt”

I. Projektowany art. 17 pkt. 4 Kodeksu Postępowania Cywilnego

1. Zmiana doprowadzi do jeszcze większego spowolnienia tempa rozpoznawania spraw w sądach rejonowych. Postulowane jest zaniechanie zmiany, a w sytuacji jej utrzymania powinna zbiec się z powstaniem sądów pokoju i planowanym przez to odciążeniem sądów rejonów (sprawy z WPS poniżej 10 tys. zł), co miałyby szanse powodzenia, gdyby było przeprowadzone równocześnie.
2. Przedłużenie postępowania będzie wynikać również z tego, że jako II instancja będą częściej występować sądy okręgowe, które jednocześnie są bardziej obciążone niż sądy apelacyjne, dedykowane do rozpoznawania środków zaskarżenia. Ostatecznie sprawy o wartość przedmiotu sporu 75-150.000 tys. zł będą prawdopodobnie dłużej rozpoznawane w obu instancjach w stosunku do obecnych standardów.
3. Sądy Rejonowe mogą mieć mniejsze doświadczenie w sprawach walutowych/zabezpieczonych rzeczowo, które raczej do nich dotychczas nie trafiały; mniej spraw, w postępowaniu w drugiej instancji, będzie trafiać do sądów apelacyjnych, przy czym – ich rozstrzygnięcia są przydatne przy prowadzeniu innych spraw za sprawą wykładni i analizy orzecznictwa.

II. Projektowany art. 128 (1) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Zmiana częściowo odpowiada obowiązującej praktyce, jednakże uregulowanie jej na poziomie ustawowym zbliża proces do procesu o charakterze formułkowym. Pisma procesowe, gdzie pod akapitami są wnioski dowodowe, były czytelne, wiadomo było, na jaką okoliczność są powoływane, a ponadto wymagały zapoznania się sądu z argumentacją strony. Istnieje ryzyko zbyt rygorystycznego stosowania przepisu i ograniczania wniosków do wyraźnie wskazanej w tezie dowodowej bez uwzględnienia uzasadnienia pisma i wywodów pełnomocnika. Tym samym proponowaną regulację należy uznać za przejaw nadmiernego formalizmu.

III. Projektowany art. 139 (1) Kodeksu Postępowania Cywilnego oraz inne regulacje w przedmiocie tzw. „doręczeń komorniczych”

1. Wyłączenie tzw. „doręczeń komorniczych” w zakresie projektowanego art. 139 (1) § 1 (1) Kodeksu Postępowania Cywilnego należy uznać za pozytywną zmianę. Rozważyć należy np.: zobowiązanie sądu do sprawdzenia wiedzy z urzędu, choćby poprzez zbadanie informacji w przedmiocie aktualności adresu zamieszkania wynikającej z innych prowadzonych w sądzie spraw.
2. Dotychczasowa praktyka funkcjonowania regulacji określonej w art. 139 (1) § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego wskazuje na fikcyjność trzymiesięcznego terminu. Termin ten powinien zostać wydłużony najlepiej do 6 miesięcy.
3. Dotychczasowe brzmienie art. 139 (1) § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego było spójne z zakresem art. 3b ustawy o komornikach sądowych. Wprowadzone zmiany w zakresie art. 139 (1) § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego sprawiają, iż art. 3b ustawy o komornikach sądowych straci sens - ustalenie aktualnego adresu nie będzie miało znaczenia dla sprawy, czego konsekwencją będzie umorzenie sprawy, co może prowadzić w części spraw do przedawnienia roszczenia.
4. Zmiana art. 139 (1) § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego to zawężenie czynności do „zwraca korespondencję wraz z dowodem na piśmie, że pozwany zamieszkuje pod adresem wskazanym w pozwie” stanowi potrójne ograniczenie praw powoda – poprzez wymóg pisemności, poprzez zamianę na „zamieszkuje” z dotychczasowego „przebywa” oraz poprzez eliminację możliwości wskazania aktualnego adresu pozwanego. Zmiana ta oznacza ograniczenie prawa do sądu z jednej strony, z drugiej sprzyja ew. uchylaniu się dłużnika od odbioru korespondencji. Należy zrezygnować ze wskazanej zmiany.
5. Obecnie w chwili pozyskania aktualnego adresu zamieszkania przez komornika sądy ponownie zlecają obowiązek doręczenia korespondencji na nowy adres przez komornika. Dlatego też zasadnym wydaje się zmodyfikowanie zapisów art. 3b ustawy o komornikach sądowych o treści:
„W terminie 14 dni od pozyskania aktualnego adresu zamieszkania adresata, komornik dokonuje doręczenia, o którym mowa w art. 3 ust. 4 pkt 1. Przepisy art. 3a ust. 2-3 stosuje się odpowiednio”

6. Jako alternatywne wobec obecnego rozwiązania należy przedstawić następujące. Obecnie, na podstawie art. 139(1) KPC, obieg dokumentów (pozwu) w celu doręczenia go przez komornika pozwanemu przebiega w łańcuchu: *sąd-powód-komornik-powód-sąd*. W efekcie zbyt wiele podmiotów jest zaangażowanych w proces doręczania pism procesowych. Skutkiem jest, zatem wydłużenie postępowania na skutek zbędnego zaangażowania powoda. Proponowane jest skrócenie procedury komorniczego doręczenia do *sąd-komornik-sąd* przy jednoczesnym umożliwieniu powodowi, gdy próba doręczenia okaże się bezskuteczna i zgodnie z ustaleniami komornika pozwany nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, wystąpienia do komornika z wnioskiem o podjęcie czynności zmierzających do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania pozwanego i próbę doręczenia pisma pod nowo ustalony adres pozwanego.
7. Trudno wskazać uzasadnienie dla opłaty zawartej w projektowanym art. 41 ust. 3 ustawy o kosztach komorniczych od de facto ogólnie wskazanych informacji posiadanych przez komornika”, określonych w projektowanym art. 3a ust. 1a ustawy o komornikach sądowych. Projektodawca wskazuje wręcz, że są to informacje posiadane przez komornika z urzędu, przykładowo „na skutek prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko adresatowi”. W efekcie informacje z założenia zostały uzyskane na skutek wcześniej już opłaconych czynności.

IV. Projektowany art. 205 (5) § 5 Kodeksu Postępowania Cywilnego

Usunięcie możliwości usprawiedliwienia nieobecności na posiedzeniu przygotowawczym należy ocenić negatywnie. Powyższe może doprowadzić do tego, że strona od razu będzie wnosić o przeprowadzenie posiedzenia bez swojego udziału, co z kolei zaprzecza idei tych posiedzeń. Konsekwencje braku obecności w postaci umorzenia postępowania są na tyle daleko idące, że strona nie będzie ryzykować brakiem możliwości stawiennictwa nie ze swojej winy.

V. Projektowany art. 224 § 3 Kodeksu Postępowania Cywilnego

Należy wskazać, iż minimalny, a przez to możliwy trzydniowy termin jest niezwykle krótki względem możliwości zabrania głosu. Należy rozważyć jego wydłużenie do przynajmniej siedmiu dni.

VI. Projektowany art. 458 (15) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Zmiana dotycząca nowego rygoru powoływania dowodów jest szkodliwa dla toku postępowania. Rygoryzm aktualnie obecny w postępowaniu gospodarczym przeniesiony miałby być także na inne sprawy, co rodzi ryzyko pominięcia nowych wniosków dowodowych na dalszym etapie postępowania. Projektowany § 4 w pełni nie eliminuje tego ryzyka.

VII. Projektowany art. 458 (16) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Strony, w tym również przedsiębiorca, powinny mieć prawo decydować o zasadności udziału w próbie dobrowolnego rozwiązania sporu – w niektórych przypadkach udział w niej może być zbędny i jedynie wydłużać dochodzenie roszczenia. Przepis dodatkowo może prowadzić do nieracjonalnych działań tj. mających za zadanie jedynie uniknąć wskazanej sankcji, lecz nieprzybliżający do realnego rozwiązania. Projektowana regulacja tym samym nie wzmacnia ochrony, a jedynie kreuje nadmierny formalizm. Rekomendowanym rozwiązaniem jest usunięcie projektowanego art. 458 (16) Kodeksu Postępowania Cywilnego.

VIII. Projektowany art. 767 (4) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Krytykę budzi pomysł, aby zażalenie na postanowienie wydane w wyniku rozpoznania zarzutów przeciwko planowi podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości rozpoznawał sąd okręgowy - doprowadziłoby to do niepotrzebnego wydłużenia czasu trwania postępowania.

IX. Projektowany art. 804 § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego

Krytycznie należy ocenić zmianę w zakresie, jakim stanowi ona, iż zwraca się wniosek bez wzywania do uzupełnienia. Stanowi to wyłączenie możliwości uzupełnienia braku na wezwanie i niepotrzebnie opóźni postępowania egzekucyjne.

X. Projektowany art. 804 (3) Kodeksu Postępowania Cywilnego

W obrocie powszechne są dziś umowy cesji, które są zawierane pod warunkiem zapłaty ceny. Poza tym często zdarzają się sytuacje, gdy mimo że nabywcą jest podmiot z siedzibą w Polsce, to jednak w ciągu przejść wierzytelności występował wcześniej podmiot zagraniczny. Zamiarem ustawodawcy jest to, aby nie oczekiwać od komornika zbyt pogłębionej analizy przedkładanych wraz z wnioskiem dokumentów. Biorąc pod uwagę możliwe komplikacje wynikające z wyżej przytoczonych okoliczności, rekomendowane jest zrezygnowanie ze wskazanej zmiany.

W razie utrzymania projektowanej zmiany, w zakresie cesji zawieranych pod warunkiem proponowane są inne rozwiązania:

- przepis nie powinien mieć zastosowania do już zawartych umów cesji (w przeciwnym razie wierzyciele zmuszeni zostaną do wszczynania kolejnych postępowań w celu uzyskania klauzuli na następcę, które obciążą już i tak obciążone nadmiarem pracy sądy);
- doprecyzowanie w osobnej jednostce, że nie dotyczy to warunku zapłaty ceny, jeżeli wierzyciel wraz z cesją przedkłada dowód spełnienia warunku (np. potwierdzenie zapłaty ceny). Jest to prosta analiza.
- wskazanie, aby to ograniczenie nie dotyczyło podmiotów nie tylko z Polsce, ale i z całej UE – zachowanie uprawnienia dla podmiotów z siedzibą w Polsce w sytuacji, gdy przepis wpływa na działalność i obrót na wspólnym rynku wydaje się nieuzasadnione okolicznościami, a także może być sprzeczne z prawem UE.

XI. Projektowany art. 820 Kodeksu Postępowania Cywilnego

W przypadku tej zmiany wskazać można na brak kryteriów wg., których komornik miałby oceniać czy złożony wniosek ma na celu wyłącznie przedłużenie postępowania, jak i możliwości zweryfikowania ewentualnie wskazanej przyczyny, dla której wniosek jest składany.

XII. Projektowane usunięcie art. 968 § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego

1. Analiza art. 968 § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego i dotychczasowa praktyka funkcjonowania przepisu wskazuje, iż art. 968 § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego nie powinien zostać usunięty.

Instytucja zaliczenia wierzytelności na poczet ceny nabycia ma na celu ułatwienie wzajemnych rozliczeń i uniknięcie angażowania środków pieniężnych, które w ostatecznym rozrachunku i tak zostałyby zwrócone nabywcy (zob. *Komentarz KPC T. IV red. Marciniak 2020, wyd. 1/Żyźnowski*).

Wierzyciel, posiadający wierzytelność znajdującą pokrycie w cenie nabycia, z różnych przyczyn może nie być zainteresowany nabyciem (przejęciem) nieruchomości w licytacji i możliwością zapłaty ceny gotówką lub przy użyciu własnej wierzytelności, zgodnie z art. 968 § 1 kpc. Tytułem przykładu można wymienić różne ryzyka związane z utrzymaniem nieruchomości po nabyciu, koniecznością poniesienia nakładów koniecznych, opłat albo opróżnieniem nieruchomości z osób lub mienia. Trzeba mieć również na uwadze, że charakter niektórych nieruchomości (np.

rolne) pozwala jedynie szczególnym kategoriom podmiotów na sprzedaż nabytych nieruchomości.

W tym celu wierzyciel chcąc uzyskać zaspokojenie, wyraża zgodę nabywcy na postużenie się wierzytelnością i zaliczenie jej na poczet ceny.

Istniejące rozwiązanie pozwala również na zaspokojenie wierzyciela w sytuacji, gdy cena wywołania w licytacji komorniczej nie jest atrakcyjna dla potencjalnych nabywców, czyli jest zbyt wysoka. Nierzadko zdarzają się sytuacje, w których wyceny biegłych powołanych przez komornika są sporządzane w ograniczonych warunkach i nie uwzględniają takich czynników jak atrakcyjność czy płynność nieruchomości. Prowadzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości kończącego się bezskutecznymi licytacjami w oczywisty sposób jest bezcelowe.

2. Dla zobrazowania zagadnienia można wskazać poniższy przykład:

Wierzyciel hipoteczny korzystający z pierwszeństwa zaspokojenia posiada wierzytelność na kwotę 1 000 000 zł i hipotekę w takiej samej wysokości. Nieruchomość stanowiąca dworek w złym stanie technicznym została oszacowana w postępowaniu egzekucyjnym na 600 000 zł; cena wywołania w II licytacji wynosi 400 000 zł. Kilku oferentów deklaruje chęć zakupu nieruchomości, ale za niższą kwotę ok. 300 000 zł z uwagi na liczne ryzyka: budynek grozi zawaleniem, nie posiada pozwoleń na użytkowanie, Konserwator Zabytków wydał nakaz przeprowadzenia prac remontowych. Wierzyciel byłby gotowy przejść nieruchomość, ale obawia się kosztów, które będzie musiał ponieść jak stanie się właścicielem oraz że nieruchomość ulegnie kompletnej dewastacji w trakcie trwania procedury uzyskania przysądzenia nieruchomości (dłużnik jest skarżący), ponadto nie ma doświadczenia w zarządzaniu nieruchomościami. W tym celu wierzyciel zawarł z oferentem umowę na podstawie, której ten zapłaci wierzycielowi kwotę 250 000 zł w zamian za uzyskanie zgody wierzyciela na zaliczenie jego wierzytelności (w kwocie odpowiadającej cenie wywołania w II licytacji tj. 400 000 zł minus wadium tj. 60 000 zł). Następnie w toku licytacji ww. oferent nabył nieruchomość za cenę wywołania. Po uprawomocnieniu przybicia komornik wezwał nabywcę do zapłaty reszty ceny tj. 340 000 zł (art. 967 kpc), który przedłożył zgodę wierzyciela na zaliczenie jego wierzytelności na poczet ceny.

W omawianym przypadku wierzyciel uzyskuje zaspokojenie swojej wierzytelności, co prawda w niższej kwocie (250 000 zł oraz część wadium po odjęciu kosztów komornika tj. ok 20 000 zł = 270 000 zł) niż uzyskałby na skutek tradycyjnej sprzedaży licytacyjnej (400 000 zł minus 10%

kosztów komorniczych=360 000 zł), ale **z tą różnicą, że w ogóle uzyskuje zaspokojenie** i nie ma konieczności wszczynania kolejnego postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, ponoszenia kosztów, które de facto obciążać będą dłużnika.

W świetle powyższego omawiamy przepis nie jest reliktem przeszłości, wręcz przeciwnie – obrót gospodarczy uznał to za zjawisko pożądane, umożliwiające skorygowanie niedoskonałości związanych z wycenami egzekucyjnymi i ryzyka dotyczącego przejmowania nieruchomości przez wierzycieli hipotecznych.

3. Zaliczeniu przez nabywcę podlega wierzytelność innego wierzyciela, który udzieli na to zgody w formie pisemnej z podpisem urzędowo poświadczonym, bądź do protokołu komornika lub sądu, wydając dokument nabywcy, względnie do protokołu przed upływem terminu zapłaty ceny nabycia. W świetle prawa materialnego zaliczenie uznaje się za przelew wierzytelności na podstawie umowy pomiędzy nabywcą a wierzycielem, co nie niesie za sobą skutków i nie ma istotnego znaczenia w sferze postępowania egzekucyjnego (zob. *J. Korzonek*, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, t. 2, s. 1022) . Należy jednak zaznaczyć, że w świetle przepisów postępowania egzekucyjnego charakter materialnoprawny zaliczenia przez nabywcę wierzytelności innego wierzyciela na poczet ceny nabycia nie ma znaczenia. Umowa pomiędzy wierzycielem a nabywcą może mieć charakter umowy użyczenia, przelewu wierzytelności albo umowy nienazwanej, której skutkiem procesowym jest wyrażenie zgody na zaliczenie wierzytelności przez nabywcę.

Projektodawca wyraża obawy dotyczące tego, jakim warunkom musi odpowiadać treść stosunku prawnego między nabywcą a wierzycielem wyrażającym zgodę na zaliczenie, co jest obojętne z punktu widzenia procesowego, a w każdym razie może zostać doprecyzowane w miejsce planowanego usunięcia całego przepisu.

4. Procedura dokonania zaliczenia wygląda w sposób następujący:

a) Nabywca składa komornikowi (sądowi – w wypadku postępowań wszczętych przed 8.9.2016 r.) oświadczenie o zaliczeniu wierzytelności na poczet ceny nabycia (w wypadku, gdy jest to wierzytelność osoby trzeciej, wraz z oświadczeniem powinien nabywca złożyć zgodę wierzyciela odpowiadającą wymogom § 2 komentowanej normy – względnie zapewnić złożenie zgody przez wierzyciela do protokołu komornika lub sądowego).

W oświadczeniu nabywca w szczególności powinien wykazać dokumentem, który stanowi podstawę do wzięcia udziału w podziale sumy uzyskanej z egzekucji (art. 1036 KPC), że innemu wierzycielowi służy wobec dłużnika wymagalna wierzytelność. Może to nastęrczać trudności, konieczne jest, więc uwzględnienie, że zaliczeniu na poczet ceny nabycia podlega wierzytelność w takiej wysokości, w jakiej, w hipotetycznie sporządzonym planie podziału, przypadłaby z jej tytułu wierzycielowi kwota sumy podlegającej podziałowi, przy uwzględnieniu znanych na ten dzień wierzytelności wierzycieli oraz praw osób stwierdzonych w opisie i oszacowaniu bądź też takich, które zostały zgłoszone na 3 dni przed terminem licytacji (post. SN z 3.2.1972 r., III CRN 156/71, OSNCP 1972, Nr 6, poz. 121).

- b) Fakt, że sporządzenie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji należy do organu egzekucyjnego, jakim jest komornik sądowy, a jego kontrola do sądu, pozwala na wniosek, iż także przed przysądzeniem własności, weryfikując realizację przez nabywcę warunków licytacyjnych (art. 998 § 1 KPC), w tym skuteczność zaliczenia przez nabywcę na poczet ceny nabycia wierzytelności wierzyciela, to właśnie sąd po złożeniu przez nabywcę wniosku o zaliczenie wierzytelności na poczet ceny przeprowadza symulację planu podziału oraz określa wstępnie wysokość kosztów egzekucyjnych, które podlegają zaspokojeniu w pierwszej kolejności stosownie do art. 1025 § 1 pkt 1 kpc.
- c) W sytuacji, gdy wierzytelność znajduje tylko częściowo pokrycie w cenie nabycia, to, jeżeli jest to wierzytelność nabywcy (art. 968 § 1 kpc), można zaliczyć na cenę nabycia tę część własnej wierzytelności, która znajduje w niej pokrycie. Jeżeli zaś jest to wierzytelność innego wierzyciela (§ 2 omawianego przepisu), to należy pamiętać, że może być zaliczona tylko wtedy, gdy **w całości** ma pokrycie w cenie, **co zapewnia większą ochronę i przejrzystość postępowania egzekucyjnego**. Przeciwnie rozwiązanie prowadziłoby do komplikacji przy podziale, co do niepokrytej ceną części wierzytelności oraz co do części wierzytelności znajdującej pokrycie w cenie (*Komentarz do Art. 968 SPC T. 8 red. Flaga-Gieruszyńska 2021, wyd. 1*)

Nawet w takim przypadku, poszukując możliwości naprawienia tego uchybienia, SN w uchwale z 12.7.2018 r. (III CZP 60/18, OSNC 2019, Nr 4, poz. 37) wskazał, że nabywca licytacyjny nieruchomości, który dokonuje na podstawie art. 968 § 2 KPC zaliczenia na poczet ceny nabycia wierzytelności innego wierzyciela za jego zgodą, błędnie przyjmując, że wierzytelność ta z uwagi

na jej wysokość i zasady pierwszeństwa zaspokojenia wynikające z art. 1025 KPC znajduje pokrycie w cenie nabycia, powinien zostać wezwany przez sąd do uiszczenia brakującej części ceny w terminie określonym w art. 967 KPC pod rygorem przewidzianym w art. 969 § 1 KPC (wygaśnięcie skutków przybicia i utrata rękojmi).

Wbrew obawom projektodawcy zmiany polegającej na usunięciu rzeczzonego przepisu, skutek w postaci zaspokojenia wierzyciela wyrażającego zgodę na zaliczenie wierzytelności następuje z chwilą uprawomocnienia się planu podziału. Zgodnie z art. 1003 kpc *Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności wraz z planem podziału sumy uzyskanej z egzekucji jest tytułem do wykreślenia w księdze wieczystej lub w zbiorze dokumentów wszelkich praw, które według planu podziału wygaśły.* Chodzi tu oczywiście o hipotekę i stosunek prawnorzeczowy łączący dłużnika z wierzycielem.

5. Zdaniem projektodawcy, w aktualnym stanie prawnym, stosownie do art. 808 § 2 k.p.c., uzyskane w toku egzekucji sumy podlegają złożeniu na oprocentowanym rachunku depozytowym Ministra Finansów. Tym samym wszelkie rozwiązania, w których cena nabycia podlega obniżeniu, mogą być niekorzystne z perspektywy pozostałych wierzycieli.

Nie ulega wątpliwości, że pozostali wierzycieli, o ile korzystają z pierwszeństwa zaspokojenia przed wierzytelnością służącą do zaliczenia na poczet ceny, otrzymają środki w planie podziału na normalnych zasadach. Przedstawione powyżej narzędzia służą do korekty ewentualnych błędów rachunkowych przy obliczaniu, jaka kwota wierzytelności może być zaliczona na poczet ceny bez uszczerbku dla pozostałych (art. 1025 § 1 pkt 1-4 kpc).

XIII. Projektowany art. 1025 § 1 pkt 2 (1) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Nie jest kwestionowane, z przyczyn społecznych i humanitarnych, aby alimenty podlegały ochronie w kontekście egzekucji. Ochrona ta musi być jednak precyzyjna oraz nie może prowadzić do możliwych nadużyć ze strony dłużnika. Kategoria „należności alimentacyjne przyszłe - w wysokości stanowiącej równowartość minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres dwóch lat - na każdego wierzyciela” może być nadużywana przez dłużników celem de facto uniknięcia lub ograniczenia spłaty zadłużenia oraz ograniczać szansę uzyskania wierzytelności przez innych wierzycieli.

XIV. Projektowany art. 1063 (1) Kodeksu Postępowania Cywilnego

Wskazane rozwiązanie należy ocenić pozytywnie, jednak rekomendowane jest rozszerzenie go również na inne podmioty posiadające odpowiednią infrastrukturę. Wskazanie takiej możliwości tj. jej podstawy prawnej wprost w KPC zachęciłoby również komorników do cyfryzacji korespondencji. Warto dopuścić przynajmniej taką możliwość - przemawia za tym wzgląd na usprawnienie i przyspieszenie postępowania.

Konfederacja Lewiatan, KL/372/263/AZ/2021

